

Pożegnanie lata na Ślęży

Tegoroczne zakończenie sezonu letniego, członkowie Klubu KTIPIG „Mrówka” postanowili spędzić wędrując po Masywie Ślęży.

Był to wyjazd jednodniowy, który zgromadził wielu chętnych, chcących pożegnać na wesoło odchodzące lato. O przebiegu wyprawy opowiada jej kierownik – **Kamila Jastrzębska**. – Wędrówkę rozpoczęliśmy z Przełęczy Tapadła, skąd niebieskim szlakiem wspięliśmy się na Ślężę. Na szczycie spotkaliśmy wielu entuzjastów czynnego wypoczynku, którzy podobnie jak my, odpoczywali na łonie natury.

Ze Ślęży poprzez Przełęcz Dębową i Przełęcz pod Wieżycą dotarliśmy do Sobótki, gdzie czekał na nas autobus.

Polecam wszystkim lubiącym przyrodę i relaks na świeżym powietrzu odwiedzenie tego uroczego miejsca, nie tylko ze względu na walory przyrodnicze, ale i historyczne (poniżej zamieszczam krótki opis).

„Piękna na tle pogodnego nieba, straszna w czasie burz była w dawnych wiekach miejscem pogańskiego kultu religijnego miejscowych plemion, uznawana za „siedzibę bogów” - Śląski Olimp. Początki kultu sięgają epoki brązu (700 r. p.n.e.), a upadek przypada na początki chrystianizacji tych obszarów w X i XI w. Rozkwit sanktuarium związany był z osadnictwem celtyckich Bojów. Pod koniec IV w. p.n.e. grupy Bojów założyły sanktuarium na górze Ślęży. Ośrodek kultu na Ślęży poświęcony był przede wszystkim bóstwu słonecznemu - kult solarny. Pozostałością tamtych czasów jest wiele rzeźb kultowych i równie tajemniczych kamiennych wałów usypanych wokół szczytów Ślęży, Raduni i Wieżycy.

Góra Ślęża jeszcze w XI w. słynęła z pogańskich praktyk religijnych. Jednym z nich było starosłowiańskie święto Kupały, święto radości i pojednania, którego centralnym punktem jest palenie ogniska zwanego Sobótką, związana jest z Górą Ślężą, obchodzone w okresie najdłuższego dnia, znane jeszcze dziś w Polsce pod nazwą „Sobótki”.

Ślężanie, plemię przybyłe w okresie wędrówki ludów (375 - 700 r. n.e.) zamieszkujące terytorium wokół góry Ślęży (ich ośrodek kultu religijnego) oraz nad rzeką Ślężą (o etymologii wspólnej ze Ślężą). Nazwa plemienia pochodzi właśnie od nazwy góry i rzeki. Nazwa plemienia Ślęzan została rozciągnięta na inne nadodrzańskie plemienia. W ten sposób w XII wieku ustaliła się jedna wywodząca się od plemienia Ślęzan nazwa dla całego regionu, Śląsk. Nazwa krainy historycznej Śląsk pochodzi zatem od góry Ślęży i rzeki Ślęży”.

Cieszę się, iż do planu naszych cyklicznych wędrówek (m.in. „Powitanie wiosny”) dołączyło „Pożegnanie lata”. Zachęcam wszystkich do aktywnego spędzania wolnego czasu – do zobaczenia na szlaku!